

La república invisible

Joan Peruga

La nit baixa de la muntanya d'Enclar carregada de presagis: els dels plaers més intensos i els de les decepcions que sovint els acompanyen. La finestra del segon pis està il·luminada. La miro amb l'emoció incerta amb què un nen extraviat per un bosc saludaria l'aparició d'un punt de llum en l'obscuritat. Intueixo que el meu futur immediat depèn d'allò que passi a la sala dels llibres antics durant les properes hores.

Sense apartar els ulls de la finestra, faig un parell de voltes a la font de la placeta com si volgués conjurar l'inevitable. Què faig? Hi pujo, o deixo les coses tal com estan? Em sento confús perquè a la meva edat encara em costa desxifrar els missatges que envien les dones quan s'insinuen, o quan es protegeixen. Els somriures, les mirades, els lleus fregaments buscats i els silencis que constitueixen el codi de l'enamorament, un argot que qualsevol adolescent comença a dominar a partir de les primeres sortides nocturnes, resulta per a mi un jeroglífic intel·ligible. Ets una nul·litat per a l'amor, em recrimino sense compassió.

Avui, però, em trobo capaç de vèncer la por de ser refusat. L'ànsia de victòria supera el temor de la derrota o, fins i tot, de les conseqüències de la mateixa victòria.